

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS KENDELSE (Femte Afdeling)

26. marts 2021 *

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – grænsekontrol, asyl og indvandring – asylpolitik – kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse – forordning (EU) nr. 604/2013 (Dublin III) – artikel 27 – retsmidler til prøvelse af en afgørelse om overførsel – søgsmålets opsættende virkning – artikel 29 – nærmere bestemmelser og frister for overførsler – standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse – direktiv 2013/33/EU – artikel 18 – national foranstaltning, der anviser en ansøger, som har været genstand for en afgørelse om overførsel, en plads i et bestemt modtagelsescenter, hvor de indkvarterede personer modtager støtte til at forberede overførslen«

I sag C-134/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af tribunal du travail de Liège (arbejdsretten i Liège, Belgien) ved afgørelse af 22. februar 2021, indgået til Domstolen den 4. marts 2021, i sagen

EV

mod

Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (Fedasil),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, E. Regan, og dommerne M. Ilešič, E. Juhász (refererende dommer), C. Lycourgos og I. Jarukaitis,

generaladvokat: H. Saugmandsgaard Øe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet at træffe afgørelse ved begrundet kendelse i overensstemmelse med artikel 53, stk. 2, og artikel 99 i Domstolens procesreglement,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Kendelse

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 27 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«).
- 2 Denne anmodning er blevet forelagt i forbindelse med en tvist mellem EV og Agence fédérale pour l'Accueil des Demandeurs d'Asile (den føderale myndighed for modtagelse af asylansøgere, Belgien, herefter »Fedasil«) om lovligheden af en foranstaltning, hvorved EV er blevet anvist en plads i et bestemt modtagelsescenter, hvor de indkvarterede personer modtager støtte til at forberede overførslen til den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af deres ansøgning om international beskyttelse.

Retsforskrifter

EU-retten

Dublin III-forordningen

- 3 Dublin III-forordningens artikel 1 med overskriften »Formål« bestemmer:

»I denne forordning fastsættes kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (»den ansvarlige medlemsstat«).
- 4 Forordningens artikel 2 med overskriften »Definitioner« har følgende ordlyd:

»I denne forordning forstås ved:

[...]

b) »ansøgning om international beskyttelse«: en ansøgning om international beskyttelse som defineret i artikel 2, litra h), i [Europa-Parlamentets og Rådets] direktiv 2011/95/EU [af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9)]

c) »ansøger«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, som der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om.

[...]«
- 5 Den nævnte forordnings artikel 26 med overskriften »Meddelelse af en afgørelse om overførsel« bestemmer i stk. 1:

»Når den anmodende medlemsstat accepterer at overtage eller tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), meddeler den anmodende medlemsstat den pågældende afgørelsen om, at vedkommende skal overføres til den ansvarlige medlemsstat, og i givet fald afgørelsen om ikke at behandle vedkommendes ansøgning om international beskyttelse. Hvis en

juridisk rådgiver eller anden rådgiver repræsenterer den pågældende, kan medlemsstaterne vælge at meddele afgørelsen til en sådan juridisk rådgiver eller anden rådgiver i stedet for til den pågældende selv og, hvor det er relevant, give den pågældende meddelelse om afgørelsen.»

6 Samme forordnings artikel 27 har følgende ordlyd:

»1. Ansøgeren [...] har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel.

[...]

3. Med henblik på tilfælde, hvor afgørelser om overførsel påklages eller indbringes, skal det i medlemsstaternes nationale lovgivning fastsættes, at:

- a) klagen eller indbringelsen giver personen ret til at forblive på den pågældende medlemsstats område, indtil resultatet af klagen eller indbringelsen for en domstol foreligger, eller
- b) overførslen suspenderes automatisk, og at denne suspension udløber efter en vis rimelig periode, i løbet af hvilken en domstol eller et domstolslignende organ efter nøje og stringent undersøgelse skal have truffet en afgørelse om at tillægge en klage eller indbringelse opsættende virkning, eller
- c) den pågældende har lejlighed til inden for en rimelig frist at anmode en domstol eller et domstolslignende organ om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage eller indbringelse. Medlemsstaterne sikrer, at der findes effektive retsmidler ved at udsætte overførslen, indtil afgørelsen om den første anmodning om udsættelse er truffet. Enhver afgørelse om, hvorvidt gennemførelsen af afgørelsen om overførsel udsættes, skal træffes inden for en rimelig frist, idet der skal kunne foretages en nøje og stringent undersøgelse af anmodningen om udsættelse. En afgørelse om ikke at udsætte gennemførelsen af overførslen skal indeholde oplysning om den begrundelse, som den er baseret på.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de kompetente myndigheder på eget initiativ kan beslutte at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil resultatet af klagen eller indbringelsen foreligger.

5. Medlemsstaterne sikrer, at den pågældende har adgang til retshjælp og om nødvendigt til sproglig bistand.

6. Medlemsstaterne sikrer, at retshjælp på anmodning ydes gratis, når den pågældende ikke selv har råd til at betale omkostningerne. [...]

[...]«

7 Dublin III-forordningens artikel 29 om de nærmere bestemmelser og frister for overførsler til den ansvarlige medlemsstat bestemmer i stk. 1 og 2:

»1. Overførslen af ansøgeren eller af en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), fra den anmodende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat sker i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale ret efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er praktisk muligt og senest seks måneder efter, at anmodningen fra en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse af den pågældende er accepteret, eller efter, at der er truffet endelig afgørelse om en klage eller indbringelse, hvor dette tillægges opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3.

[...]

2. Finder overførslen ikke sted inden for fristen på seks måneder, fritages den ansvarlige medlemsstat for sine forpligtelser til at overtage eller tilbagetage den pågældende, og ansvaret overføres så til den anmodende medlemsstat. Denne tidsfrist kan forlænges til højst et år, hvis overførslen ikke kunne gennemføres på grund af fængsling af den pågældende, eller til højst 18 måneder, hvis den pågældende forsvinder.«

Direktiv 2013/33/EU

- 8 Artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 96) med overskriften »Opholdssted og retten til at færdes frit« bestemmer:

»1. Ansøgere kan færdes frit på værtsmedlemsstatens område eller på et område, som de har fået anvist af denne medlemsstat. Det anviste område må ikke berøre privatlivets ukrænkelighed, og det skal give tilstrækkelige muligheder for at sikre adgang til alle de ydelser, der er omhandlet i dette direktiv.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, hvor ansøgeren skal opholde sig i almenhedens interesse, af hensyn til den offentlige orden, eller når det er nødvendigt for en hurtig behandling og effektiv opfølgning af ansøgningen om international beskyttelse.

3. Medlemsstaterne kan gøre adgangen til materielle modtagelsesforhold betinget af, at ansøgerne opholder sig et bestemt sted, som medlemsstaterne anviser. En sådan afgørelse, som kan være generel, træffes individuelt og i overensstemmelse med national ret.

[...]«

- 9 Dette direktivs artikel 18 med overskriften »Bestemmelser om materielle modtagelsesforhold« har følgende ordlyd:

»1. Stilles der gratis indkvartering til rådighed, skal det ske i en af følgende former eller en kombination heraf:

[...]

b) indkvarteringscentre, hvor der sikres en passende levestandard

[...]

3. Medlemsstaterne tager hensyn til køn, alder og den situation, som sårbare personer befinder sig i, i forbindelse med ansøgere i de stk. 1, litra a) og b), omhandlede lokaler og indkvarteringscentre.

[...]

6. Medlemsstaterne sørger for, at ansøgere kun overføres fra en indkvartering til en anden, når det er nødvendigt. [...]

[...]«

Belgisk ret

Loi du 15 décembre 1980

- 10 Afsnit 1a i loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (*Moniteur belge* af 31.12.1980, s. 14584) (lov af 15.12.1980 om udlændinges indrejse, ophold og etablering på samt udvisning fra det nationale område, herefter »lov af 15. december 1980«) med overskriften »Conseil du contentieux des étrangers« (domstol i udlændingeretlige sager) er i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, opdelt i fem kapitler.
- 11 Kapitel 1 med overskriften »Conseil du Contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) – nedsættelse og domsmyndighed« omfatter navnlig artikel 39/2 i lov af 15. december 1980, som fastsætter, at ansøgeren om international beskyttelse kan anlægge et annulationssøgsmål uden opsættende virkning ved Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager, Belgien) til prøvelse af afgørelsen om afslag på ophold med påbud om at forlade landet.
- 12 Kapitel 5 i samme afsnit 1a i lov af 15. december 1980 med overskriften »Proceduren« er underinddelt i tre afdelinger. Afdeling III om »annulationssøgsmål« indeholder navnlig en underafdeling 3 med overskriften »Administrativ hastef afgørelse« og herunder igen denne lovs artikel 39/82, som har følgende ordlyd:

»§ 1. Når en administrativ myndigheds afgørelse kan annulleres i medfør af artikel 39/2, er [Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager)] enekompetent til at anordne udsættelse af fuldbyrdelsen.

[...]

Når sagsøgeren anmoder om udsættelse af fuldbyrdelsen, skal den pågældende vælge, om der ønskes udsættelse i særlige hastetilfælde eller almindelig udsættelse. Sagsøgeren kan hverken samtidig eller efterfølgende indsende endnu en anmodning i henhold til tredje afsnit eller anmode om endnu en udsættelse i den i § 3 omhandlede stævning, idet disse anmodninger i givet fald afvises.

[...]

§ 4. Afdelingsformanden eller den dommer i udlændingeretlige sager, som afdelingsformanden har udpeget, træffer afgørelse om anmodningen om udsættelse inden for 30 dage. Hvis udsættelsen anordnes, træffes der afgørelse om påstanden om annulation inden for fire måneder efter afsigelsen af den retlige afgørelse.

Såfremt udlændingen er genstand for en udsendelses- eller hjemsendelsesforanstaltning med snarlig fuldbyrdelse, særligt såfremt udlændingen tilbageholdes på et bestemt sted som omhandlet i artikel 74/8 og 74/9 eller er i myndighedernes varetægt, kan vedkommende, såfremt han eller hun endnu ikke har begæret udsættelse efter den almindelige procedure, begære udsættelse af fuldbyrdelsen af denne foranstaltning efter proceduren for særlige hastetilfælde inden for den i artikel 39/57, § 1, tredje afsnit, omhandlede frist.

[...]«

Lov om modtagelse af asylansøgere og visse andre kategorier af udlændinge

- 13 Artikel 11, § 1, i loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (*Moniteur belge* af 7.5.2007, s. 24027) (lov af 12.1.2007 om modtagelse af asylansøgere og visse andre kategorier af udlændinge) fastsætter på visse betingelser bindende anvisning af en plads i et modtagelsescenter for asylansøgere. Ifølge denne lovs artikel 12, § 2, kan Fedasil af egen drift ændre modtagelsesstedet for en asylansøger.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 14 Den 16. september 2020 indgav sagsøgeren i hovedsagen, der er georgisk statsborger, en ansøgning om international beskyttelse i Belgien.
- 15 Indtil der var truffet afgørelse om hans ansøgning, blev han indkvarteret på et Røde Kors-modtagelsescenter i Rocourt (Belgien).
- 16 De belgiske myndigheder sendte en anmodning til de nederlandske myndigheder om overtagelse af sagsøgeren. Denne anmodning blev imødekommet den 9. oktober 2020.
- 17 Office des étrangers (udlændingekontoret, Belgien) vedtog en afgørelse om afslag på ophold med pålæg om at forlade landet, som blev meddelt sagsøgeren i hovedsagen den 21. december 2020. Ved denne afgørelse blev det meddelt ham, at Kongeriget Nederlandene var ansvarligt for behandlingen af hans ansøgning, og pålagt ham at forlade belgisk område og begive sig til Nederlandene.
- 18 Den 14. januar 2021 anlagde sagsøgeren i hovedsagen et annulationssøgsmål til prøvelse af denne afgørelse om overførsel ved Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager, Belgien).
- 19 Ved afgørelse af 11. januar 2021 ændrede Fedasil i lyset af afgørelsen om overførsel modtagelsesstedet for sagsøgeren i hovedsagen, idet denne myndighed som obligatorisk modtagelsescenter anviste ham et bestemt modtagelsescenter i Mouscron (Belgien), således at han kunne få støtte til at tilrettelægge sin overførsel til den ansvarlige medlemsstat.
- 20 Sagsøgeren i hovedsagen indgav en begæring om foreløbige forholdsregler ved tribunal du travail de Liège (arbejdsretten i første instans i Liège, Belgien) til prøvelse af denne afgørelse.
- 21 Ved kendelse om foreløbige forholdsregler af 15. januar 2021, bekræftet den 4. februar 2021, anordnede tribunal du travail de Liège (arbejdsretten i første instans i Liège) foreløbig opretholdelse af indkvarteringen af sagsøgeren i hovedsagen på Røde Kors-modtagelsescentret i Rocourt.
- 22 Den 14. januar 2021 indgav sagsøgeren i hovedsagen en klage over realiteten med hensyn til Fedasils afgørelse. Til støtte for denne klage gjorde han gældende, at afgørelsen krænkede hans ret til et søgsmål med opsættende virkning til prøvelse af afgørelsen om afslag på ophold.
- 23 Den forelæggende ret har anført, at Dublin III-forordningens artikel 27 garanterer ansøgeren effektive retsmidler til prøvelse af afgørelsen om afslag på ophold med pålæg om at forlade landet.
- 24 Den har imidlertid også påpeget, at anlæggelsen af et søgsmål ifølge belgisk ret ikke har automatisk opsættende virkning for fuldbyrdelsen af påbuddet om at forlade landet. Det er kun i forbindelse med en administrativ hastes afgørelse, at ansøgeren kan anmode om udsættelse af denne fuldbyrdelse, dvs. i tilfælde af en nært forestående fuldbyrdelse af et sådant påbud om at forlade landet.

- 25 Ifølge den forelæggende ret er udfaldet af tvisten i hovedsagen betinget af, at det på forhånd fastlægges, om og på hvilke vilkår søgsmålet til prøvelse af afgørelsen om overførsel har opsættende virkning. I denne henseende har den forelæggende ret forklaret, at hvis en sådan virkning skulle anerkendes, ville anlæggelsen af et søgsmål bevirke en midlertidig hindring for overførslen af den pågældende ansøger til en anden medlemsstat, og at overflytningen af ham til et bestemt center med henblik på forberedelsen af overførslen derfor var overilet.
- 26 Den forelæggende ret ønsker derfor oplyst, om en afgørelse om ændring af det obligatoriske modtagelsessted som den i hovedsagen omhandlede, som efter dens opfattelse skal anses for at være en påbegyndelse af fuldbyrdelsen af afgørelsen om overførsel, er i overensstemmelse med Dublin III-forordningens artikel 27.
- 27 Under disse omstændigheder har tribunal du travail de Liège (arbejdsretten i første instans i Liège) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Udgør et søgsmål under national lovgivning til fordel for en asylansøger, der er blevet opfordret til at lade sin ansøgning om international beskyttelse behandle i en anden medlemsstat, idet søgsmålet ikke har opsættende karakter og kun kan opnå en sådan karakter i tilfælde af frihedsberøvelse med henblik på en nært forestående overførsel, et effektivt retsmiddel i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i [Dublin III-forordningens] artikel 27?
- 2) Skal begrebet effektive retsmidler i henhold til [Dublin III-forordningens] artikel 27 forstås således, at det kun er til hinder for gennemførelsen af en foranstaltning med henblik på tvungen overførsel, så længe behandlingen af det søgsmål, der er anlagt til prøvelse af nævnte afgørelse om overførsel, verserer, eller således, at det forbyder enhver indledende foranstaltning med henblik på udsendelse, såsom overflytning til et center, der varetager iværksættelse af tilbagerejse i forhold til asylansøgere, der er blevet opfordret til at lade deres asylansøgning behandle i et andet europæisk land?»

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 28 Den forelæggende ret har anmodet om, at den foreliggende sag undergives den præjudicielle hasteprocedure, der er fastsat i artikel 107 i Domstolens procesreglement, eller den fremskyndede procedure i henhold til dette procesreglements artikel 105.
- 29 Ved afgørelse af 16. marts 2021 fastslog Femte Afdeling på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten, at anmodningen om, at den foreliggende sag blev undergivet den præjudicielle hasteprocedure, skulle forkastes, idet betingelserne herfor i procesreglementets artikel 107 ikke var opfyldt. Ved en afgørelse truffet samme dag blev anmodningen om, at denne sag blev undergivet den fremskyndede procedure, ligeledes forkastet. Domstolens præsident besluttede derimod, ligeledes den 16. marts 2021, at pådømme den nævnte sag forud for andre i overensstemmelse med dette procesreglementets artikel 53, stk. 3.

Om de præjudicielle spørgsmål

- 30 Domstolen kan i medfør af sit procesreglements artikel 99 til enhver tid på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse, såfremt besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål ikke giver anledning til nogen rimelig tvivl. I henhold til dette procesreglements artikel 53, stk. 2, kan Domstolen, når det er åbenbart, at sagen må afvises, endvidere til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling.

- 31 Disse bestemmelser skal bringes i anvendelse i denne sag.

Om det andet spørgsmål

- 32 Med det andet spørgsmål, som skal behandles først, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 27 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat over for en ansøger, der har anlagt et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat som omhandlet i denne forordnings artikel 26, stk. 1, vedtager indledende foranstaltninger til denne overførsel såsom anvisning af en plads i et bestemt modtagelsescenter, hvor de indkvarterede personer modtager støtte til at forberede overførslen.
- 33 I overensstemmelse med Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 1, har ansøgeren ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel. Det fremgår endvidere af denne forordnings artikel 27, stk. 3-6, at asylansøgeren med henblik på at sikre effektiviteten af dette retsmiddel bl.a. skal have lejlighed til inden for en rimelig frist at anmode en domstol eller et domstolslignende organ om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage, og at den pågældende ligeledes skal have adgang til retshjælp (jf. i denne retning dom af 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 50).
- 34 Selv om adgangen til effektive retsmidler i henhold til denne artikel 27 i det mindste skal ledsages af muligheden for, at ansøgeren kan anmode om at få udsat gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, pålægger denne bestemmelse imidlertid ikke medlemsstaterne en pligt til at fastsætte en bestemmelse i deres egen lovgivning om, at anlæggelsen af et sådant søgsmål automatisk medfører udsættelse af fuldbyrdelsen.
- 35 Det fremgår nemlig af Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 3, litra c), at EU-lovgiver ved at præcisere, at medlemsstaterne fastsætter, at den pågældende har lejlighed til inden for en rimelig frist at anmode en domstol eller et domstolslignende organ om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage, anerkender, at medlemsstaterne kan beslutte, at indgivelsen af en klage over en afgørelse om overførsel ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at udsætte den overførsel, som dermed kan finde sted uden at afvente behandlingen af denne klage, forudsat at der ikke er anmodet om udsættelse, eller at anmodningen om udsættelse er blevet afslået (jf. i denne retning dom af 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 59).
- 36 Det skal imidlertid for det første påpeges, at hverken denne bestemmelse eller nogen anden bestemmelse i Dublin III-forordningen, selv om de giver adgang til effektive retsmidler og muligheden for at anmode om udsættelse af fuldbyrdelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af søgsmålet, forbyder vedtagelsen af foranstaltninger som de i hovedsagen omhandlede, der ikke som sådan udgør en påbegyndelse af fuldbyrdelsesproceduren for afgørelsen om overførsel i henhold til denne forordning.
- 37 Sådanne foranstaltninger skal nemlig ikke betragtes som foranstaltninger til gennemførelse af overførslen, men som indledende foranstaltninger til fuldbyrdelsesproceduren, når iværksættelsen heraf ikke fører til, at den pågældende person forlader den anmodende medlemsstats område. Foranstaltningerne krænker i øvrigt ikke ansøgerens bevægelsesfrihed eller udøvelse af de processuelle rettigheder, som den pågældende har ifølge Dublin III-forordningen.
- 38 Foranstaltninger som de i hovedsagen omhandlede kan endvidere ikke i sig selv påvirke den kommende afgørelses retning for så vidt angår søgsmålet til prøvelse af afgørelsen om overførsel, hvilket den forelæggende ret i øvrigt heller ikke har hævdet.

- 39 Det skal ligeledes påpeges, at Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1, fastsætter, at overførslen af ansøgeren fra den anmodende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat sker, »så snart det er praktisk muligt og senest seks måneder efter, at anmodningen fra en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse af den pågældende er accepteret, eller efter, at der er truffet endelig afgørelse om en klage [...], hvor dette tillægges opsættende virkning [...]«. En sådan bestemmelse indebærer, at overførslen af ansøgeren skal ske hurtigst muligt, så snart de retlige betingelser herfor er opfyldt.
- 40 Vedtagelsen af indledende foranstaltninger til overførslen forekommer således at være i overensstemmelse med bestemmelserne i Dublin III-forordningens artikel 29, for så vidt som de nævnte foranstaltninger har til formål et forberede overførslen af ansøgeren hurtigst muligt, såfremt han ikke får medhold i sit søgsmål til prøvelse af afgørelsen om overførsel.
- 41 For det andet anføres det, at vedtagelsen af indledende foranstaltninger som de i hovedsagen omhandlede heller ikke er i strid med bestemmelserne i direktiv 2013/33, som har til formål at regulere betingelserne for modtagelse af asylansøgere, herunder dem, som har fået meddelt en afgørelse om overførsel i henhold til Dublin III-forordningen (jf. i denne retning dom af 27.9.2012, Cimade og GISTI, C-179/11, EU:C:2012:594, præmis 50).
- 42 I denne forbindelse er medlemsstaternes forpligtelse til kun at overføre ansøgerne fra en indkvartering til en anden, »når det er nødvendigt«, jf. artikel 18, stk. 6, i direktiv 2013/33, ikke til hinder for, at en ansøger efter vedtagelsen af en afgørelse om overførsel anvises et nyt modtagelsessted, hvor der ydes støtte til denne overførsel, uagtet at ansøgeren har anlagt søgsmål til prøvelse af denne afgørelse om overførsel.
- 43 Det kan nemlig ikke foreholdes den anmodende medlemsstat, at den antager, at det er nødvendigt at flytte ansøgeren til et andet indkvarteringssted på grund af ændringen i ansøgerens administrative situation som følge af afgørelsen om overførsel og denne medlemsstats deraf følgende forpligtelser.
- 44 Når dette er sagt, skal det præciseres, at de oplysninger, som ansøgerne får, og de samtaler, der afholdes med dem i det åbne modtagelsescenter, hvortil de er blevet flyttet, ikke må være af en sådan art, at de kan lægge et utilbørligt pres på ansøgerne om international beskyttelse for at få dem til at give afkald på de processuelle rettigheder, som de har ifølge Dublin III-forordningen.
- 45 Henset til det ovenstående skal det andet spørgsmål besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 27 skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en medlemsstat over for en ansøger, der har anlagt et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat som omhandlet i denne forordnings artikel 26, stk. 1, vedtager indledende foranstaltninger til denne overførsel såsom anvisning af en plads i et bestemt modtagelsescenter, hvor de indkvarterede personer modtager støtte til at forberede overførslen.

Om det første spørgsmål

- 46 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 27 skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, som først giver ansøgeren mulighed for at anmode om udsættelse af gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, når denne afgørelse bringes til fuldbyrdelse, og ansøgeren er i risiko for en nært forestående overførsel.
- 47 Ifølge Domstolens faste praksis tilkommer det inden for rammerne af det samarbejde mellem Domstolen og de nationale retter, der er indført i artikel 267 TEUF, udelukkende den nationale retsinstans, for hvilken en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retlige afgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere såvel, om en præjudiciel

afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, som den forelægger Domstolen. Når de stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af EU-retten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse (dom af 26.3.2020, A. P. (Tilsynsforanstaltninger), C-2/19, EU:C:2020:237, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

- 48 Heraf følger, at der foreligger en formodning for, at spørgsmål om EU-retten er relevante. Domstolen kan kun afvise at træffe afgørelse om et præjudicielt spørgsmål fremsat af en national ret, hvis det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, såfremt problemet er af hypotetisk karakter, eller såfremt Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en hensigtsmæssig besvarelse af de forelagte spørgsmål (dom af 26.3.2020, A. P. (Tilsynsforanstaltninger), C-2/19, EU:C:2020:237, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 I den foreliggende sag følger det for det første af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at den forelæggende ret udelukkende har pligt til at »undersøge, om den materielle bistand, der er tildelt EV i centret i Mouscron, sikrer, at han har de samme materielle og retlige betingelser som i et andet center med hensyn til at udøve retten til effektive retsmidler« til prøvelse af den afgørelse om overførsel, der er blevet meddelt ham.
- 50 Som det anføres i denne kendelses præmis 37, udgør foranstaltninger som de i hovedsagen omhandlede for det andet ikke foranstaltninger til fuldbyrdelse af en afgørelse om overførsel i henhold til Dublin III-forordningen.
- 51 Det følger heraf, at spørgsmålet om den opsættende virkning af søgsmålet til prøvelse af en afgørelse om overførsel ikke er relevant for tvisten i hovedsagen, og det må derfor konstateres, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand.
- 52 Denne konklusion drages ikke i tvivl af dom af 30. september 2020, CPAS de Liège (C-233/19, EU:C:2020:757), idet der i den foreliggende sag ikke findes en forbindelse mellem tvisten i hovedsagen, som vedrører flytningen af en ansøger til et indkvarteringscenter, hvor der ydes støtte til overførslen, og anvendelsen af Dublin III-forordningens artikel 27. Det er følgelig ikke nødvendigt for afgørelsen af tvisten i hovedsagen, at den forelæggende ret afgør spørgsmålet om den effektive karakter af det annulationssøgsmål, der er anlagt ved en anden retsinstans.
- 53 Henset til ovenstående betragtninger skal det i henhold til procesreglementets artikel 53, stk. 2, fastslås, at det første spørgsmål skal afvises.

Sagsomkostninger

- 54 Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

Artikel 27 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en medlemsstat over for en ansøger, der har anlagt et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat som omhandlet i

denne forordnings artikel 26, stk. 1, vedtager indledende foranstaltninger til denne overførsel såsom anvisning af en plads i et bestemt modtagelsescenter, hvor de indkvarterede personer modtager støtte til at forberede overførslen.

Underskrifter